

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XIV. Praxis Exercitii de voluntate divinâ adimplendâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPUT XIV.

Praxis Exercitii de voluntate divinâ adimplendâ.

Libenter equidem tam diù & copiose differui, quantum obligemur, quantumque jucundum & magni momenti sit, totum se divinæ tradere voluntati; quandoquidem perfectio omnis & cum DEO conjunctio in eo consistit: præterquam quod perutile sit, honorificè nos sublimitèrque habere de re sentire, tantò eam faciliùs affecuturum. Quamquam verò Scriptores Ascetici omnnes varia passim tradant documenta, quibus animam ad Exercitium hoc præparè aptamque faciant; ego tamen sic mihi persuadeo, si quis in ipsis initiis obligationem hanc, pondus, ac momentum, quod in Deo solius, non autem propriâ voluntate percipiendâ reperitur, rectè cepisset, accuratè quæpervidisset; eum quamprimum Praxim ipsam aggressurum, atque ita medium efficacissimum habiturum fuisse, ad cetera omnia exercitia virtutumque opera perfectè obsequi.

eunda. Certum est, eum, qui generosè constantèrque secum ipse statuisset: in omnibus, & super omnia, quæsiturum se & acturum, quidquid, & quo modo, vult DEVS, neque ullam gustûs & propensionis suæ rationem habiturum; certum, inquam, est, hunc talem verè mortificatum fore; quia id à se DEVM expectare perspiciat: futurum etiam humilem, patientem, devotum, moderatum, taciturnum, sobrium & castum; quoniam divina Majestas ita postulet, Sanctûsque Paullus dicat: *Hæc est voluntas DEI, sanctificatio vestra*^a; atque hac ratione magnum quæstuosissimûmque temporis compendium facturum. Quapropter commendo hoc Exercitium universis; nominatim tamen, per IESV Christi amorem, Religiosos rogo, & quotquot cupidi sunt perfectionis, ut, quemadmodum suas habent praxes modòsque singulares in hac illàve virtute proficiendi, eumque in finem examen usurpant particulare; ita præcipuo quodam studio vim omnem inge-

G 2 nii

^a 1 Theff. 4. v. 3.

nii sui exferant, ut magni divinam æstimen-
voluntatem, eamque cognitam diligenter
admodum sollicitèque exsequantur.

Neque tamen sufficiet studium isthoc ad
hibere circa directionem de toto vitæ statu
& occupationes generatim; sed veniendum
præterea est ad actiones particulares & sin-
gulares, quantūcumque exiguas; & in una
quaque earum considerandus DEVS, fixis
que & irretortis oculis perpetuò inspicien-
dum in sanctissimam ejus volūtatē: quam
unicam actionum nostrarum omnium nor-
mam habere nos oportet; in quovis opere
considerando, DEVSne illud fieri velit
nolit? atque si DEVM nolle intelligamus
nullo id modo faciendum, ne quidem mille
Mundis mercedis loco propositis: si ver-
res sit quæ DEO placeat, uti virtutum sum-
opera, quamprimum attendendum, quo
nam eam modo fieri ipse cupiat. Exempla
demonstro id quod dixi. Oraturi igitur co-
gitemus; qua reverentia, submissione, arde-
re, & attentione orationem peragi veli-
DEVS; eaque illam peragamus. Item si quo
particulare opus Superior imperaverit; con-
fide

fideremus, qualem in eo obedientiam, qualem simplicitatem, fervorem, diligentiam, alacritatem & constantiam à nobis idem DEVS exposcat. atque ita in aliis actionibus omnibus, sedulò advertamus primùm earum substantiam, & num sint ad voluntatem divinam; tum deinde circumstantias expendamus, quas, dum illas perficimus, DEVS nos vult adhibere. Quòd si opera sint ex se indifferentia, aut necessariò facienda; curandum est, ut bonâ illa intentione coronemus, DEÏque amore peragamus: hac etenim ratione actiones nullius ex natura sua valoris, in sublimem meritorum gradum evehuntur. Omnibus sanè modis cavere nos decet, ne ingens illud commodum negligamus, quod, opera nostra DEO offerendo, juxtâque sanctissimum ejus beneplacitum dirigendo, consequi possumus: sic enim actiones naturales, redduntur supernaturales; bonæ verò, sed virtutum minùs excellentium, mutantur in actus caritatis, dum quis, nempe, paratus est divinum ubique implere beneplacitum, nullibi autem propriæ obsequi voluntati; idque tam in o-

peribus externis quàm internis , tam
 in magnis quàm parvis , adeoque in
 minimâ cogitatione , & cordis motio-
 ne ; universa ordinando , & examinando
 ad certissimam libellam , & unicam
 veræ sapientiæ regulam , quæ est Vo-
 luntas DEI ; semperque faciendo id
 quod regius Propheta dicit : *Sicut oculi*
ancilla in manibus dominae suæ ; ita oculi nos-
tri ad Dominum DEVM nostrum^b . Si ve-
 mille haberemus intellectus , si mille o-
 culos ; eos omnes in hoc uno occupari
 oporteret . ita faciebant Sancti ; ita fa-
 ciunt Angeli : ideoque Apocalyptica il-
 la *quatuor animalia* , & sublimes Cheru-
 bini , *ante & retro , in circuitu & intus*
pleni sunt oculis c . Sic nos quoque mille
 obtutibus , velut totidem intentionibus
 totiesque multiplicatis studiis , beneplaci-
 tum divinum intueri debemus ; semper
 videre desiderando , & intelligere , quid vel
 DEVS ; illudque Sancti Paulli sæpius ingem-
 nando : *Domine , quid me vis facere* d ? In hoc po-

^b Psalm. 122, v. 2. c Apoc. 4, v. 6 & 8; & Ezech. 1, d 1
 9, v. 6.

tiffimùm cura industriâque nostra versetur; ad hoc referatur examen particulare; in eo præcipuè devotio nostra occupetur. hîc potentia & vires animæ nostræ fatigentur; pensum illud sit & quotidianus labor totius vitæ nostræ. Hinc languorem procul omnè abesse cónvenit; immo hoc ipso temporis puncto, quo ista audimus vel legimus, magno cum fervore, DEÍque amore inchoandum est, quod per longissimam Æternitatē sumus continuaturi, idque faciendum in terris, quod Beati faciunt in cælis; illud ipsum, scilicet, quod in Dominicâ oratione quotidie petimus: exemplo Sanctæ Gertrudis; in cuius & ore & corde, ista Evangelica verba^e perpetuò versabantur: *Non mea, sed tua voluntas fiat, amantissime IESU!*^f quam devotionem à Christo doctam eam volunt; monitâque insuper, sua sibi opera omnia minutatim consecraret; nec tantùm lectionem omnè, aut scriptionem, sed voces singulas quas lectura, characteres quos scriptura esset: neque cibum solùm aut potum, quem sumtura; sed bolos quos comestura,

G 4

ver-

^e Luc. 22, v. 24. ^f Blos. Monil. Spirit. 6. 31.

verba omnia quæ locutura, gressus omnes quos positura, anhelitus omnes quos vigilans dormiēnsque ductura esset, speciali affectu offerret; ut hâc ratione semper atterrita & sollicita, nihil nisi divinam exsequeretur voluntatem.

Hoc Exercitium excellentissimum complectitur, & utilissimum, facillimūque modum semper ambulandi in conspectu & præsentia DEI, qui neque intellectum, neque imaginationem ullâ ratione defatiget; sed cor potius purissimis amoris actibus jucundè suaviterque reficiat: quoniam qui se illi dedit, is Creatorem suum non diligit modò caritate mirè unitiva; verùm cum dilectione DEI continuo operatur, quod in amore omnium est supremum: quando nimirum solo ille affectu non contentus, ipsis se prodit effectibus; neque hoc qualitercumque, sed continuo usu mortificationis; quæ sinceri amoris lapis est Lydius, certissimūque argumentum. quisquis enim

*g Ita Drexel. Amuss. lib. 1, c. 5, §. 5, qui citat Blossum in
stir. spirit. c. 9, mihî pag. 318. Vide illum ibi, & in Specul.
spirituali c. 5, §. 3.*

enim eiusmodi est; suam ille perpetuò abdicando voluntatem, fidem adstruet illis Christi verbis: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum*^h. Præter verò usum mortificationis, perenne habebit exercitium perfectæ resignationis, annihilationis, unionis & transformationis; aptusque erit ad omnia, positus in manu & arbitrio DEI, suam voluntatem penitissimè exuens, quotidieque arctius suo se jungens Conditori; cum proprium iudicium arbitriumque semper contemnat, ut ex divino cuncta exsequatur. Indidem consequetur deinde insignem cordis puritatem; quoniam nullo sinisteriore affectu corruptus, ad aliud nihil attendet, quàm beneplacitum divinum; hacque ratione molesta cordis inquietudo & inordinatio omnis quamprimum cessabit. Hæc denique cum divina voluntate conformatio, summa est & clausula perfectionis, virtutumque cunctarum; via est compendiosissima, communissima, securissima, magisque quàm reliquæ simul omnes meritoria; norma est universalis, ad quam

G 5

cete-

^h Matth. 16, v. 24; Luc. 9, v. 23.

cereræ examinentur, & breve compendium disciplinæ vitæque spiritualis, unicâ velut, præceptione ac regulâ omnem suam doctrinam comprehendens.

Illud ad extremum advertendum est, plurimum referre, ut orationes jaculatoriæ, per diem, ex Sanctorum consilio, frequentandæ, tales sint, quales Christus Dominus noster, uti superius dicebamus, Sanctæ Gertrudi aliisque Sanctis, & generatim toti Ecclesiæ commendavit in ea, quam nos docuit, oratione, quâ ipsemet Salvator iterare solebat; uti videre est in horro, ubi repetitis vicibus ad Patrem dicebat: *Pater mi, fiat voluntas tua*ⁱ. *Non quod ego volo, sed quod tu*^k. *Pater, si vis*^l. Hujus exemplo par est nos quoque assiduè cogitare ista, & dicere: *Pater noster, fiat voluntas tua, sicut in celo & in terra*^m! Quæ verba ut tantò majori cum utilitate pronuntientur, proferri ea debent non solum per modum laudis & benedictionis DEI, tenerrimique affectus conformationis cum ejus Majestate; verum

ⁱ Matth. 26, v. 42. ^k Marc. 14, v. 36. ^l Luc. 22, v. 42.
^m Matth. 6, v. 10.

verum etiam per modum deprecationis & petitionis, ex zelo gloriae divinae & proximi caritate provenientis: humillimè DEO supplicando, ut homines omnes sanctissimam ejus voluntatem exsequantur; quo uno fratribus nostris melius nihil exorare à DEO possumus. Brevi ista precatione concluduntur amor DEI & proximi: adeò ut per eam anima uniat & conformetur cum DEO, eum laudet, benedicat, magnificet, simulque proximo gratificetur; orando indefinenter pro fratribus, pro tota Ecclesia, pro toto mundo, & pro unoquoque singulatim proque omnibus generatim, ea petendo quae ipsis utilissima, quibus magis indigent, quaeque majoris sunt momenti: quod est opus amplissimâ à DEO mercede remunerandum.